

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прзз 58/2012
14.02.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Горданом Богдановић, као записничарем, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ бр. 420/12 од 22.12.2012. године, против пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-108 Прж 21071/12 од 29.08.2012. године, у предмету царинског прекршаја, у јавној седници већа одржаној дана 14.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-108 Прж 21071/12 од 29.08.2012. године преиначава се пресуда Прекршајног суда у Пријеполу 3-Пр.бр.3762/10 од 26.06.2012. године тако што се на основу члана 216. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима обуставља прекршајни поступак против окривљеног М.Х. из П., због прекршаја из члана 334. став 1. тачка 1. у вези члана 332. став 3. Царинског закона, описаног у изреци ожалбене пресуде, јер подносилац захтева за покретање прекршајног поступка, Министарство унутрашњих послова, ППУ Пријеполе – Одељење криминалистичке полиције, није био овлашћен за његово подношење. Трошкови прекршајног поступка падају на терет Прекршајног суда у Пријеполу.

Преиначеном првостепеном пресудом окривљени је оглашен кривим за прекршај из члана 334. став 1. тачка 1. у вези са чланом 332. став 3. Царинског закона, осуђен на плаћање новчане казне у износу од 60.000,00 динара, изречена му је заштитна мера одузимања предмета прекршаја, означеног у изреци тог решења, и обавезан је на плаћање трошкова прекршајног поступка.

Против наведене пресуде Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима и повреде материјалног прекршајног права у смислу члана 235. став 1. тачка 1. истог закона. У захтеву истиче да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а дати разлози су нејасни и у знатној мери противречни. Указује да су према судској пракси Министарства унутрашњих послова, полицијске управе подносиле правно валидне захтеве за покретање прекршајног поступка за царинске прекршаје све до 01.01.2010. године, па је Прекршајни суд у Пријеполу донео правилну пресуду, која је преиначена од стране Вишег прекршајног суда. Наводи да у списима постоји закључак Управе царина, Царинарнице Краљево од 25.09.2009. године о покретању прекршајног поступка против М.Х., тако да се идентитет ове прекршајне ствари није довео у питање тиме што је прекршај пријављен наведеној царинарници од стране МУП-а на дан 17.09.2009. године. Сматра да је погрешан закључак Вишег прекршајног суда да су само царински органи имали овлашћење да подносе захтев за покретање прекршајног поступка за царинске прекршаје, јер су у то време и подручне полицијске управе имале то овлашћење. Наглашава да је у образложењу побијане пресуде констатовано да је Прекршајни суд у Пријеполу био у обавези да примени члан 159. став 1. тачка 5. Закона о прекршајима и да је непримењивањем тог прописа починио битну повреду прекршајног поступка која се, по мишљењу подносиоца, не може отклонити без укидања првостепене пресуде. С обзиром да је суд повредио закон у корист окривљеног, сходно члану 267. став 1. Закона о прекршајима, предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и утврди да је побијаном пресудом повређен закон.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 265. став 2. Закона о прекршајима ("Сл. гласник РС" бр. 101/05, 116/08 и 111/09) обавестио о седници већа Републичког јавног тужиоца који, иако уредно обавештен, није приступио. Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду, у смислу члана 266. Закона о прекршајима, Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Из списка предмета произлази да је Царинарница Краљево закључком П.бр.1325/09 од 25.09.2009. године покренула прекршајни поступак против окривљеног, због прекршаја из члана 334. став 1. тачка 1. у вези

члана 332. став 3. Царинског закона, извршеног 18.12.2008. године, узимајући прекршајну пријаву Министарства унутрашњих послова - ППУ Пријеполје - Одељење криминалистичке полиције од 17.09.2009. године, као захтев за покретање прекршајног поступка. По спроведеном поступку Прекршајни суд у Пријеполју је донео пресуду 3-Пр.бр.3762/10 од 26.06.2012. године којом је окривљени оглашен кривим за наведени прекршај, осуђен на новчану казну у износу од 60.000,00 динара и изречена му је заштитна мера одузимања предмета прекршаја. Решавајући по жалби окривљеног Виши прекршајни суд је побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду, налазећи да је првостепени суд учинио битну повреду прекршајног поступка из члана 234. став 2. у вези члана 216. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима, па је обуставио прекршајни поступак против окривљеног на основу члана 216. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима.

Према налажењу Врховног касационог суда, правилно је одлучено побијаном пресудом, па су неосновани наводи захтева да је Виши прекршајни суд доносећи исту учинио битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима и повреду материјалног прекршајног права у смислу члана 235. став 1. тачка 1. истог закона. Ово стога што је чланом 154. став 4. изричито прописано да су органи овлашћени за подношење захтева за покретање прекршајног поступка органи управе, овлашћени инспектори, јавни тужилац и други органи и организације које врше јавна овлашћења у чију надлежност спада непосредно извршење или надзор над извршењем прописа у којима су прекршаји предвиђени. Исту одредбу садржи и члан 176. став 2. Закона о прекршајима који је био у примени до 01.01.2010. године односно у време подношења захтева за покретање прекршајног поступка. Како је чланом 14. Царинског закона ("Сл. гласник РС" 73/03... 9/10), који је био у примени у време извршења царинског прекршаја, прописано да царински органи могу, у складу са прописима, предузимати и спроводити мере царинског надзора и контроле које сматрају неопходним за примену царинских и других прописа, неспорно је да надзор над извршењем Царинског закона врши царински орган, па је овлашћени подносилац захтева за покретање прекршајног поступка за прекршаје из Царинског закона Министарство финансија Републике Србије - Управа царина, а не Министарство унутрашњих послова.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама а да су дати разлози нејасни и противречни, па је нашао да су неосновани, јер образложење побијане пресуде садржи довољно јасне чињеничне и правне разлоге и законске прописе, које као правилне у свему прихвата и овај суд.

Цењени су и наводи из захтева да је погрешан закључак Вишег прекршајног суда да су само царински органи имали овлашћење да подносе захтев за покретање прекршајног поступка за царинске прекршаје, па је Врховни касациони суд нашао да су неосновани. Ово са разлога што су већ наведеним чланом 154. став 4. Закона о прекршајима прописани органи који су овлашћени за покретање прекршајног поступка, а у које, код царинских прекршаја, не спада Министарство унутрашњих послова и његове подручне полицијске управе.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 266. став 2. Закона о прекршајима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.